

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
végzése**

Az ügy száma: Gfv.VI.30.061/2026/2.

A tanács tagjai: Dr. Döme Attila a tanács elnöke, az ügy előadója

Dr. Farkas Antónia bíró

Dr. Madarász Anna bíró

Dr. Simonné dr. Gombos Katalin bíró

Dr. Tibold Ágnes bíró

A felperes:

név és cím

A felperes jogi képviselője:

Imre Ügyvédi Iroda (cím.; ügyintéző: dr. Imre András ügyvéd)

Az alperes:

név és cím

Az alperes jogi képviselője:

Jeszenszky Ügyvédi Iroda (cím.; ügyintéző: dr. Jeszenszky Zoltán ügyvéd)

Az ügy tárgya: faktoring keretszerződésből eredő tartozás megfizetése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: a felperes és az alperes

A másodfokú bíróság neve és a határozat száma:

Szekszárdi Törvényszék, 13.Gf.40.060/2025/8. számú ítélet

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Paksi Járásbíróság, 5.G.20.381/2021/56. számú ítélet

Rendelkező rész

A Kúria a felülvizsgálatot megtagadja.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálat engedélyezése szempontjából lényeges tényállás

[1] A felperes mint faktor faktoring keretszerződést kötött a műtrágya értékesítéssel foglalkozó K A Kft.-vel (a továbbiakban: adós). A faktoring keretszerződés alapján az adós az általa mint eladó által a későbbiekben kötött adásvételi szerződésekből eredő vételár iránti követelését a felperesre engedményezte, szavatolta, hogy az engedményezéskor az engedményezett követelés olyan létező, érvényes és hatályos jogviszonyból ered, amelyben a számlában foglalt, igazolt követelés a kötelezett (az adásvételi szerződés vevője) által elismert teljesítésen alapul. A keretszerződés 6.4. pontja rögzítette a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:405. §-a és 6:407. § (2) bekezdése alapján az adós visszafizetési kötelezettségét, annak feltételeit. A 6.4.5. pont a hitelbiztosítás alapján történő megtérülésre, illetve a meg nem térülésre vonatkozó rendelkezéseket, míg a 6.6. pont a felperes visszaengedményezési kötelezettségét tartalmazta arra az esetre, ha az adós teljesíti a visszafizetési kötelezettségét. A felperes faktoring keretszerződés 1. számú mellékletében meghatározott mérték erejéig vállalt előfinanszírozást a kötelezett teljesítésének időpontját megelőzően (2.2. pont).

[2] Az alperest a faktoring keretszerződés 1. számú mellékletének 13. számú módosításával a jogviszonyba kötelezettként bevonták, az adós és az alperes közötti ügyletre vonatkozó finanszírozási keretösszeget 31.500.000 forintban, 90%-os mértékű finanszírozással, száznolcvan napos futamidővel és tizenöt nap türelmi idővel határozták meg.

[3] A módosítás minden folyósítás előtti standard feltételként meghatározta 1.) a beszámítási jogról való lemondást tartalmazó egyedi engedményezési értesítő vevő általi aláírását, 2.) a számlák és a teljesítési igazolások eredeti vagy szkennelt másolati példányainak benyújtását, mellékelve a mennyiségi teljesítést, áruátvételt igazoló szállítólevelet, annak hitelt érdemlő igazolását, hogy a továbbértékesített áru ellenértékét a beszállító részére maradéktalanul kifizették, 3.) a beszállító semminemű követeléssel nem élhet a vevők felé az értékesített faktorfinanszírozással érintett áruk vonatkozásában.

[4] A felperes 2021. december 21. napján kelt, 2022 február 21. napján módosított vállalkozói üzletág üzletszabályzata VI. pontja határozta meg a követelésvásárlás és faktoring ügyletek bank által előírt általános feltételeit. A 2014. március 15-étől kötött szerződések vonatkozásában az üzletszabályzat VI.B.2. pontja szerint faktoring/követelésvásárlási szerződés tárgyául kizárólag olyan lejárnak, késesnek, vitatottnak vagy peresítettnek nem minősülő követelések szolgálhatnak, amelyek átruházását törvény, harmadik személy rendelkezési joga vagy zálogjog nem akadályozza.

[5] A követelések érvényesítése érdekében, amennyiben ezt az Bank Nyrt. igényli, az adós köteles az adatok szolgáltatásával, a követelésekkel kapcsolatos okiratok átadásával, számviteli nyilvántartásba történő betekintéssel és minden egyéb szükséges módon közreműködni (üzletszabályzat VI.B.4. pont). Az üzletszabályzat IX. pontja rögzítette a Faktoring (keret) szerződésre előírt eljárást és feltételeket. Az üzletszabályzat VI.B.9.6. pontja szerint az adós kötelezettséget vállalt a faktorálási összeg késedelmi kamattal és az engedményezett követelések érvényesítésére fordított kiadásokkal növelt összegének az Bank Nyrt.-nek történő visszafizetésére [egyéb, a faktoring (keret)szerződés alapján fennálló fizetési kötelezettségének teljesítésével együttesen], ha a kötelezett általi teljesítés bármilyen okból meghiúsul. Ugyanez a kötelezettség állt fenn, ha az Bank Nyrt. a faktoring (keret)szerződésben meghatározott okból felmondja a faktoring (keret)szerződést. Az Bank Nyrt.-nek haladéktalanul tájékoztatnia kellett az adóst, ha a kötelezett megtagadja a fizetést. Az Bank Nyrt. a követelés érvényesítése során az adóssal együttműködve volt köteles eljárni. Az adós a követelés érvényesítésének bármely szakaszában jogosult volt a kötelezett helyett fizetni. Ebben az esetben az Bank Nyrt.-nek a követelést és az azzal kapcsolatos, birtokában

lévő valamennyi iratot az adós részére vissza kellett szolgáltatnia (üzletszabályzat VI.B.9.7. pont).

[6] Az alperes vevőként a 2020. évben két alkalommal műtrágya adásvételi szerződést kötött az adóssal mint eladóval a felperes által faktorált szerződéses konstrukcióban. Az adós az általa előkészített és aláírt adásvételi szerződést, a számlát, a szállítólevelet, a tárolási szerződést, az engedményezési értesítőt e-mailben megküldte az alperesnek, aki azokat aláírva visszaküldte az adósnak, majd az adós az aláírt iratokat továbbította a felperesnek. Az adásvételi szerződés a teljesítés helyeként minden esetben az adós bátaszéki telephelyét jelölte meg, ténylegesen azonban – J. L Kft.-nél (a továbbiakban: tároló cég) történt tárolás után az adósnak kellett kiszállítania egy későbbi időpontban a műtrágyát a vevő telephelyére.

[7] A tároló cég D T által kialakított, a műtrágyakereskedelem egyes elemeihez kötődő cégcsoport egyik tagja volt. E cég egyszemélyes tulajdonosa a L Ltd. road alatti székhelyű cég volt, amelynek 50 %-ot meghaladó üzletrész tulajdonosa D T volt.

[8] A feladatmegosztás akként alakult, hogy az adós végezte a műtrágyaértékesítést, míg a tároló cég – D T közvetlen irányítása alatt – a műtrágya és inputanyagok be- és kitárolását végezte az adóssal közös bátaszéki telephelyén.

[9] Az adós mint eladó és az alperes mint vevő között műtrágya adásvételi szerződés jött létre, amely alapján az adós az általa forgalmazott és a szerződés mellékletében meghatározott típusú műtrágyát, az ott megjelölt egységaron és mennyiségben adta el az alperesnek. Az írásba foglalt és az adós részéről egyoldalúan aláírt szerződés a mellékletként csatolt egyéb faktorálási dokumentumokkal együtt e-mailben jutott el az alpereshez azzal, hogy a faktorálási dokumentumokat aláírva lebélyegezve küldje vissza, a „Faktorálási engedményezési értesítés és teljesítési utasítás” elnevezésű dokumentumot pedig közvetlenül a felperesnek is küldje meg.

[10] Az adásvételi szerződésben a fizetési határidő a számla kiállításától számított száznolcvan nap volt, míg a teljesítés helyeként az adós bátaszéki telephelyét jelölték meg. Rendelkeztek a felek a mennyiségi átvétel szabályairól is, amelyről az adós szállítólevél kiállítását vállalta, és azon az alperes a teljesítést, a birtokba vételt igazolta. A szerződés 5.2. pontja értelmében az áru a vételár kifizetéséig az adós tulajdonát képezi.

[11] Az akkor még az alperes által alá nem írt adásvételi szerződés eladói teljesítéséhez kapcsolódóan az adós 2021. február 16. napján – 2021. augusztus 15-ei esedékességgel VSZ-2021/00811 sorszámú, 18.326.100,- forint összegű számlát állított ki az alperes részére, melyhez kapcsolódóan az adós mint szállító az alperes, mint átvevő részére szállítólevelet állított ki. Az adóstól az alperesnek megküldött iratok részeként csatolásra került továbbá a tároló cég és az alperes, mint vevő között 2021. február 16. napján kelt tárolási szerződés, amely tartalma szerint az alperes adóstól vásárolt műtrágyát a tároló bátaszéki telephelyén tárolja annak elszállításáig, továbbá a tároló a műtrágyát a többi árukészlettől elkülönítetten köteles őrizni és nyilvántartani, valamint a tároló tárolási díjat nem jogosult felszámítani.

[12] Az iratok között volt továbbá az adásvételi szerződéshez kapcsolódóan az adós mint eladó által kiállított „Faktorálási (engedményezési) értesítés és teljesítési utasítás” megnevezésű dokumentum, amelyben értesítette az alperest az engedményezés tényéről, a fennálló tartozás összegéről és felhívta arra, hogy a jövőben a felperesnek teljesítsen. Ezen irathoz fűződően kérte az adós, hogy az aláírt példányt az alperes a felperes részére is közvetlenül küldje meg.

[13] Az adós mint eladó és az alperes mint vevő között később egy újabb adásvételi szerződés jött létre a korábbiakkal azonos feltételek mellett. Az adásvételi szerződéshez kapcsolódott szállítólevél, és az alperesnek – a korábbival azonos tartalommal – a tárolóval kötött tárolási szerződése is, valamint a 9.652.000 forint összegű számla.

[14] Az adásvételi szerződésekhez kapcsolódóan az adós 2021. február 16. és 17. napján kiállított „Faktorálási (engedményezési) értesítés és teljesítési utasítás” megnevezésű dokumentumban értesítette az alperest az engedményezés tényéről, a fennálló tartozás összegéről, és felhívta arra, hogy a jövőben a felperesnek teljesítsen. Az alperes ugyanezen a napon az adós teljesítését igazoló és a felperessel szemben fennálló követelését elismerő okiratot, valamint annak záradékát cégszerűen aláírta. A záradékban az adós szerződészerű teljesítésének igazolása mellett kijelentette, hogy a felperessel szemben az engedményezett követeléseket, azok teljesítését illetően semmilyen kifogással, ellenköveteléssel vagy beszámítással nem fog élni, azokról kifejezetten lemond, és a faktorálható összegként a megjelölt összeget további levonás vagy ellenkövetelés nélkül, hiánytalanul a felperes fizetési számlájára határidőre teljesíti.

[15] A felperes a faktoring keretszerződés 2.1. és 2.2. pontja alapján a két adásvételi szerződésben meghatározott vételár követelés engedményezése és a faktoring keretszerződésben meghatározott, az előfinanszírozáshoz szükséges okiratok becsatolása után 2021. február 18. napján az engedményezett számlaösszegek 90%-át, összesen 25.180.290 forintot előfinanszírozás jogcímén az adós részére megfizette.

[16] A perbeli két adásvételi szerződés megkötésének időpontjában az adós mint eladó, valamint a tároló cég közös telephelyén a különböző jogcímenek tárolt – a perbeli szerződések teljesítéséhez szükséges mennyiséget jóval meghaladó – műtrágya mennyiség, fajtánként eltérően, de ömlesztett formában rendelkezésre állt. Ez az ömlesztett árumennyiség ugyanakkor tartalmazta az adós beszállítójának, a PA Trade elnevezésű cég tulajdonát képező, az adóssal megkötött tárolási szerződésén alapuló betárolt műtrágya mennyiséget, az adós által a beszállítónak már kifizetett műtrágya mennyiséget, amelyet még nem értékesített, továbbá tartalmazta az alperesi céghez hasonló módon a J. L Kft. részére tárolásra átadott, halasztott kiszállítási határidejű műtrágya mennyiséget is. A műtrágya mennyiség nyilvántartására szolgáló készletnyilvántartást, amely az árukészlet mozgását nyomon követte volna, sem az adós, sem a tároló cég nem vezetett. A felperes ilyen készletnyilvántartás vezetését a faktoring szerződéses konstrukció részeként, az előfinanszírozás feltételeként nem igényelte, az adós készleteinek mozgását ténylegesen nem ellenőrizte, nem tulajdonított jelentőséget az eladó és a tároló cég közötti, esetleges tulajdonosi összefonódás vizsgálatának a közös telephelyi működés ellenére sem.

[17] A Faktoring Keretszerződés 1. számú mellékletében meghatározott minden folyósítás előtti standard feltételek között a felperesi bank az előfinanszírozás feltételeként nem csupán az alperes által aláírt teljesítést igazoló okiratok vizsgálatára volt köteles, de az előfinanszírozás időpontjában vizsgálni volt köteles azt is, hogy annak hitelt érdemlő igazolása fennáll-e, hogy a továbbértékesített áru ellenértéke az adós beszállítója, a PA Trade részére maradéktalanul kifizetésre került. Felperes ezen saját ellenőrzési körébe tartozó a folyósítást megelőző ellenőrzési kötelezettségének úgy tett eleget, hogy folyamatosan vizsgálta a rendelkezésre álló bankszámlakivonatokat alapján, hogy az értékesítések időszakában volt-e a műtrágya adásvételi szerződésnek megfelelő beszerzése az adósnak – amely a perbeli időszakban azt támasztotta alá, hogy az adós a műtrágya adásvételi szerződésen rögzített mennyiséget jóval meghaladó mértékben szerzett be műtrágyát –, másrészt a felperes a szerződés fennállásától figyelte az adós beszerzésének volumenét és ezt összehasonlította a teljes faktorált állománnyal, amely felperesi vizsgálat adatai azt mutatták, hogy az adós a teljes faktorálással érintett ügyleteket és időszakot együttesen vizsgálva is jóval magasabb volumenben szerzett be műtrágyát a beszállítóktól, úgy, hogy az áru ellenértéke teljesítésre került.

[18] Ez a vizsgálati módszer azonban a beszállító felé fennálló adósi teljesítés igazolására nem volt alkalmas, miután az adós egyes vevői felé faktorálás nélkül is közvetlenül értékesített a beszállított termékből.

[19] Az alperes teljes bizonyító erejű magánokiratban az adós szerződésszerű teljesítését 2021. március 17. napján a felperes felé ismételten megerősítette.

[20] 2021. nyarától az adós egyes szerződéses kötelezettségeit már teljesíteni nem tudta, erről az alperes is értesült. Az alperes és adós között folytatott egyeztetések ellenére az adós az adásvételi szerződésben meghatározott terméket az alperes részére már nem adta át.

[21] Az alperes 2021. július 15. napján kelt levelében tájékoztatta a felperest, hogy a perbeli szerződésekkel érintett műtrágya tételek leszállításra nem kerültek, amennyiben arra a számla fizetési határidejének lejártáig nem kerül sor, a szerződést nem tekinti teljesítettnek, a számlák ellenértékét nem fizeti ki.

[22] A felperes 2021. július 28. napján az adóssal kötött Faktoring Keretszerződést azonnali hatállyal felmondta, visszkereseti joggyakorlással a perbeli szerződéseket érintően az adóssal szemben nem élt.

[23] Az adós 2021. július 30. napján a le nem szállított műtrágya mennyiségre sztoruló számlákat állított ki, melyeket megküldött az alperesnek.

[24] Az alperes a 2021. augusztus 12. napján kelt, az adós részére 2021. augusztus 17. napján kézbesített levelében a műtrágya adásvételi szerződésektől az adós szerződésszegésére hivatkozással elállt, egyúttal az engedményezési értesítőiben foglalt záradékban rögzített nyilatkozatait az adós és a vele együttműködő tároló cég megtevesztő magatartására hivatkozással megtámadta.

[25] Az alperes 2021. augusztus 13. napján kelt, 2021. augusztus 19. napján kézbesített levelében tájékoztatta a felperest az eladói teljesítés hiányáról, a műtrágya adásvételi szerződésektől történő elállásáról, egyúttal bejelentette, hogy az engedményezés tudomásulvételéről és az adós teljesítéséről szóló nyilatkozatait megtámadta, így azok a szerződés megkötésének időpontjától érvénytelenek. A felperes az alperes vitatását nem fogadta el.

[26] A Fővárosi Törvényszék a 17.Fpk.1397/2021/21. számú végzésével az adós felszámolását elrendelte. A felszámolási nyitómerleg tartalmazta a 7.758.000 forint összegű fellelt vagyont, valamint a 9.487.993.000 forint együttes összegű bejelentett hitelezői igényt, melyből 624.429.141 forint a felperes bejelentett igénye. A felperes a perbeli követeléseket a felszámolási eljárásban hitelezői igényként nem jelentette be.

[27] Az adóshoz kötődő, a felperes által folytatott faktorálási tevékenységből eredő kár felmerülte után a felperesnél belső célvizsgálat zajlott, amelynek tárgya volt az adós ügyvezetője által irányított, illetve az általa létrehozott cégcsoportba tartozó önálló jogi személyiségű gazdálkodó szervezetek, valamint azok természetes személy irányítói és tulajdonosi összefonódásai felderítése. A célvizsgálati anyag rámutatott arra, hogy a cégek között mind tulajdonosi, mind üzleti kapcsolat állt fenn, már az első faktorkérelem benyújtása előtt, amelynek megfelelő feltárása elmaradt. Rögzítette továbbá a célvizsgálati anyag, hogy a felperes számára előírt minden folyósítás előtti feltételek között „annak hitelt érdemlő igazolása, hogy a továbbértékesített áru ellenértéke a beszállító PA Trade részére maradéktalanul kifizetésre került, a beszállító semminemű követeléssel nem élhet a vevők felé értékesített, faktorfinanszírozással érintett áruk vonatkozásában” feltételt a bank szakterülete nem teljeskörűen ellenőrizte.

[28] A felperes elsődleges kereseti kérelmét, amelyben az alperes kötelezését kérte 18.326.100 forint és járulékai, továbbá 9.652.000 forint és járulékai megfizetésére, arra

alapítottn, hogy az adóssal megkötött Faktoring Keretszerződés alapján az adós a felperesre engedményezte az alperessel szemben fennálló, alperes által elismert teljesítése alapján kiállított számlákkal érvényesített vételár követelését, amelyet az alperes a felperesnek, mint engedményesnek esedékesség ellenére – nem fizetett meg, a Kúria mint felülvizsgálati bíróság a Gfv.VI.30.039/2025/4. számú részítéletével akként bírálta el, hogy a Szekszárdi Törvényszék 13.Gf.40.025/2025/5. számú jogerős ítéletét hatályon kívül helyezte és a Paksi Járásbíróság 5.G.20.381/2021/56. számú ítéletét, az elsődleges keresetet elutasító részében helybenhagyta, a másodfokú bíróságot a másodlagos és a harmadlagos kereset tárgyában új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. A Kúria a hivatkozott részítéletében az elsődleges kereseti kérelmet felperes keresethatósági joga hiányában utasította el, figyelemmel az adós időközben bekövetkezett felszámolási eljárása tényére és ehhez kapcsolódóan a Faktoring Keretszerződés körében az alperessel szembeni követelés felperesre engedményezése kapcsán annak fiduciárius hitelbiztosítéki jellegére és ehhez kapcsolódóan a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Csódtv.) 4/B. és 4/A. §-ában foglalt speciális rendelkezéseire.

A másodlagos és harmadlagos kereseti kérelmek

[29] A felperes másodlagos keresete arra irányult, hogy a bíróság kötelezze az alperest 25.180.290 forint és járulékai megfizetésére, utaló magatartás jogcímén. Indokai között kifejtette, hogy az alperes szándékos magatartása abban nyilvánult meg, hogy annak tudatában tett tartozáselismerő nyilatkozatot, és úgy ismerte el az adós szerződésszerű teljesítését, hogy az valójában nem történt meg, ezért magatartása a Ptk. 6:127. § (1) és 1:4. § (1)-(2) bekezdésébe ütközik, helytállási kötelezettsége a Ptk. 6:587. §-án alapul. A felperes a saját magatartásáról állította, hogy jóhiszemű volt, ügyfélátvilágítást végzett, az adós megrendeléseit, a beszállító felé végzett teljesítéseit, az engedményezett követelésekösszegezésével is összevetésben folyamatosan vizsgálta, kellő gondossággal járt el, nem volt tőle elvárható az alperesi nyilatkozatok valós tartalmáról további bizonyosságszerzés.

[30] A felperes harmadlagos kereseti kérelmében szerződésen kívüli károkozás jogcímén 25.180.290 forint és járulékai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. E kereseti kérelmét a Ptk. 1:4. § (1)-(2) bekezdésére, 6:127. §-ára, 6:519. §-ára és a 6:522.§ (1) bekezdésére alapította. Indokai között kifejtette, hogy az alperes annak ellenére tett tartozáselismerő nyilatkozatot és állított ki teljesítésigazolást a szállítólevél aláírásával, hogy az áru leszállítása nem történt meg. Mindezt annak ismeretében, hogy a felperes csak akkor teljesíti az előfinanszírozást, ha az alperes a szerződésszerű teljesítést visszaigazolja. E jogellenes magatartás miatt a felperesnek kára keletkezett.

[31] Az alperes ellenkérelmében a kereseti kérelmek elutasítását kérte.

Az első- és a másodfokú ítélet

[32] Az elsőfokú bíróság a másodlagos és harmadlagos kereseti kérelmeket is elutasította.

[33] A másodlagos – utaló magatartásra alapított – kereseti kérelem kapcsán kifejtette, hogy az alperes sérelmére megvalósult megtévesztésre figyelemmel a szándékosság, mint az

utaló magatartás törvényi tényállásának egyik eleme, a felperes irányába fel sem merülhet. Kifejtette, hogy törvényi tényállás alkalmazásának további feltétele, a károsodás bekövetkezte sem állapítható meg, az előterjesztett igény idő előtti, mert azt meg kell előznie a fennálló hitelbiztosítási jogviszonyon alapuló hitelbiztosítási eljárásnak, valamint ezt követően a felszámolási eljárásban történő felperesi hitelezői igényérvényesítésnek, és csak ezt követően a meg nem térült részében határozható meg a kár pontos összege.

[34] A harmadlagos kereseti kérelem elutasítása során az elsőfokú bíróság rámutatott, hogy a szerződésen kívül okozott kár megtérítésére irányuló igény mindaddig idő előtti, amíg a károsult fennálló szerződéses jogviszonya folytán érvényesített igénye alapján az általa érvényesített kár bekövetkezte, annak mértéke bizonytalan. Kifejtette, hogy csak a szerződéses jogviszonyból eredő igényérvényesítés után lehet megállapítani azt, hogy milyen összegű a károsult vagyonában beállott értékcsökkenés. Az elsőfokú bíróság szerint a károkozó, jogellenes magatartás nem a tartozáselismerés és teljesítésigazolás alperesi aláírásában állt, mivel az alperes sikerrel bizonyította, hogy magatartása megtévesztés miatt nem volt felróható, hanem abban, hogy az adós az alperesben azt a benyomást keltette, hogy általa eladott műtrágya rendelkezésre áll.

[35] A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Gfv.VI.30.039/2025/4. sorszámú részítélete után, melyben a másodfokú bíróságot a másodlagos és harmadlagos kereset tárgyában új eljárásra és új határozat hozatalára utasította, az elsőfokú ítélet ellen a felperes által előterjesztett fellebbezési kérelmek alapján kellett a másodfokú bíróságnak eljárnia.

[36] A másodlagos kereseti kérelemmel összefüggésben kiemelte, hogy az utaló magatartás szubszidiárius jellege okán ez a kivételesnek minősülő jogintézmény csak abban az esetben alkalmazható, ha nincs olyan konkrét felelősségalapító jogszabály, amelyre az alperes kártérítési felelőssége egyébként alapítható lenne. Rámutatott arra, hogy a peres felek között a Faktoring Keretszerződés nem hozott létre szerződéses jogviszonyt, de az engedményezés alapján álló kötelmi jogviszonyt igen. Kifejtette, hogy e jogviszony csak abban az esetben zárja ki az utaló magatartáson alapuló kártérítési felelősséget, ha van konkrét felelősségalapító jogszabály. Az adott estre illeszthetően ilyen jogszabályként merül fel a felperes harmadlagos kereseti kérelmének jogalapját képező Ptk. 6:519. §-ra alapított deliktualis kártérítési felelősség. Rámutatott továbbá a törvényszék arra, hogy a Ptk. 6:587. §-ában foglalt együttes feltételek fennálltához kapcsolódó vizsgálat során megállapíthatónak találta az alperes szándékos magatartását, a felperes jóhiszeműségét, az alperes által kiállított okiratokhoz kapcsolódóan az alapos ok fennálltát, továbbá a kár bekövetkeztét és annak összegszerű meghatározhatóságát, ugyanakkor nem találta megállapíthatónak a felperesi önhiba kizárhatóságát.

[37] A másodfokú bíróság a felperesi önhiba megállapíthatósága során abból indult ki, hogy a tárolási szerződés és szállítólevél alkalmas volt annak látszatát kelteni, hogy a vételár követeléséhez és ekként annak faktorálásához szükséges alapja, az áru átadása – a közreműködő tároló cég útján – megvalósult. Ugyanakkor az adós és a tároló cég egy cégcsoporton belül, azonos tulajdonosi körrel és azonos tényleges irányítás alatt álltak. Tevékenységüket ugyanazon a telephelyen folytatták. Ezen telephelyen az ömlesztve tárolt áru mennyiségének nyilvántartására és nyomonkövetésére szolgáló dokumentációt sem az adós, sem a tároló cég nem készített. Nyilvántartás hiányában nem volt elkülöníthető az adós tulajdonában, az adós beszállítója tulajdonában, illetve a már értékesített és a tároló cég által későbbi kiszállításra átvett áru sem. A másodfokú bíróság szerint mindez azt eredményezte, hogy az eladó tényleges birtokából a termék nem került ki, és emiatt a vételárkövetelés és faktorálásának alapja is hiányzott. A telephelyen tárolt árumennyiség nyomon követhetetlensége pedig azt eredményezte, hogy felperes által kidolgozott és a faktoring keretszerződésből fakadóan a felperes ellenőrzési kötelezettségébe tartozó, a felperes által

kidolgozott monitorozás rendszere (az adós egyes bankszámlamozgásainak figyelemmel kísérése) alkalmatlan volt annak hitelt érdemlő igazolására, hogy a faktorálással érintett árumennyiség az előfinanszírozás időpontjában ténylegesen rendelkezésre állhatott-e vagy sem. A másodfokú bíróság a faktorálási konstrukció további hiányosságának látta azt is, hogy a felperes a vételár teljesítését lényegében az alperes vevő áru leszállítását – és ezzel az adós teljesítését – igazoló nyilatkozatához kötötte, miközben az adóstól nem követelte meg annak hitelt érdemlő igazolását, hogy a továbbértékesített áru ellenértéke az adós beszállítójának részére maradéktalanul kifizetésre került és így a beszállító semminemű követeléssel nem élhet a vevők felé értékesített és faktorfinanszírozással érintett áruk vonatkozásában. Mindebből azt a következtetést vonta le a másodfokú bíróság, hogy a felperes részéről az utaló magatartás konjunktív feltételei közül az önhiba hiánya nem állapítható meg, az előfinanszírozásból eredő felperesi kár bekövetkeztében a felperes maga is jelentősen közrehatott.

[38] A másodfokú ítélet a fentiekben részletezett faktorálási konstrukció hibáit, hiányosságait mint a felperesi cselekvés (magatartás) elemeit a Ptk. 6:519. §-ára a deliktuális kártérítési felelősségre alapított harmadlagos kereset elbírálásakor is irányadónak tekintette. E „cselekvés” a másodfokú ítélet szerint a felperest ért kár bekövetkeztének vizsgálatakor a károsult felperes terhére esik. Ugyanakkor az alperes által tanúsított magatartás vizsgálatakor a másodfokú bíróság nem fogadta el az alperest ért megtévesztést a magatartása jogellenességét kizáró körülményként, mert a károsodáshoz vezető okfolyamatban lényeges és elkülönült szerepe volt annak is, hogy alperes a részére az adós felől megküldött dokumentumokat, bízva a tároló cég felé eszközölt eladói teljesítésben, aláírta. A másodfokú bíróság azt a következtetést vonta le, hogy az alperes jogellenes magatartása mellett jelentős felperesi közrehatás áll fenn a kármegelőzési, kárelhárítási kötelezettség tekintetében, illetve nem teljesítette kárenyhítési kötelezettségét sem. Ez utóbbival összefüggésben emelte ki a másodfokú bíróság, hogy a kidolgozott szerződéses konstrukciónál fogva még a felszámolási eljárást megelőzően a visszkereseti jogot az adós fele időben nem gyakorolta, illetve a visszkereseti igényét az adós felszámolási eljárásában utóbb nem érvényesítette. A másodfokú bíróság a felperes ezen magatartásait (a kidolgozott faktorálási konstrukció és az ellenőrzés hiányosságait, továbbá a visszkereseti igény, illetve a felszámolási eljárásban történő igényérvényesítés mulasztását) a felperesnek felróhatóan, a felperes terhére értékelte a bekövetkezett kár tekintetében 75% arányban. Megállapította, hogy a Ptk. 6:525. § (1) bekezdésében foglaltak alapján ebben a részében a felperes kárát az alperes nem köteles megtéríteni. Az alperes kártérítési kötelezettsége ebből következően a bekövetkezett kár 25 % arányáért állt fenn a Ptk. 6:519. § és 6:525. § (1) bekezdésében foglaltak alapján.

A felülvizsgálati és a felvizsgálat engedélyezési iránti kérelmek

[39] A jogerős ítélet ellen mind a felperes, mind az alperes felülvizsgálati kérelmet és ahhoz kapcsolódóan felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet terjesztett elő.

[40] A felperes felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és olyan új határozat meghozatalát kérte, amelyben a Kúria a felperes deliktuális kártérítési felelősségre alapított kereseti kérelmének helyt ad és az alperest 25.180.290 forint és járulékai megfizetésére kötelezi. Másodlagosan azt kérte, hogy a Kúria helyezze hatályon kívül a jogerős ítéletet és a másodfokú bíróságot utasítsa új eljárás lefolytatására.

[41] Engedélyezés iránti kérelmében – arab számokkal tagolt pontokba szedve – a felülvizsgálat megengedhetőségét a felperes a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 409. § (3) bekezdésére (az ítélet Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérésre), a Pp. 409. § (1) bekezdés *a*) pont mindkét fordulatára (a joggyakorlat egységének és továbbfejlesztésének biztosítására), valamint a Pp. 409. § (1) bekezdés *b*) pont mindkét fordulatára (a felvetett jogkérdés különleges súlyára és társadalmi jelentőségére) alapította.

[42] A Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérésre alapított kérelme indokait az 1. pontban – további alpontokra bontva – részletezte. Az 1.1. alpontjában azzal érvelt, hogy az alperes a felperes felé fennálló tartozáselismerő, valamint a joglemondó nyilatkozatára tekintettel az alperesnek kellett volna bizonyítania, hogy nem áll fenn tartozása a felperes felé, illetve – különösen a joglemondó nyilatkozatra tekintettel – nem is lehetett volna vizsgálat tárgya az alperes tartozásának fennállása. Emiatt – állította a felperes – a másodfokú bíróság eltért a Kúria Gfv.30.119/2023/9. számú és Gfv.30.312/2024/5. számú közzétett határozataitól.

[43] Engedélyezés iránti kérelme 1.2. alpontjában a felperes hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla Pf.22.150/2010/3. számú határozatára. Kifejtette, hogy e határozat szerint a károsult mulasztása csak akkor lehet a kármegosztás alapja, ha az okozati összefüggésben áll a kár bekövetkezésével, amelyet pedig az arra hivatkozó alperesnek kellett volna bizonyítania. Állította a felperes, hogy e kérdésben a jogerős ítélet eltért a hivatkozott határozattól. Az 1.2. alpontban kifejtette továbbá, hogy a másodfokú bíróságnak a faktoring konstrukció hibáit és az ellenőrzés hiányosságait, valamint a kárenyhítés elmulasztását elkülönülve kellett volna értékelnie a felperes közrehatásának megállapítása során. Mivel azonban e közreható magatartásokat nem kapcsolta a másodfokú bíróság az egyes kérelemekhez, eltért a Kúria Pfv.20.058/2018/5., Pfv.20.455/2016/5., Pfv.22.016/2009/5. és Pfv.21.253/2010/4. számú határozataitól. Ezzel összefüggésben állította, hogy mivel nem állapítható meg, milyen elemekből tevődik össze a 75%-os mértékű felperesi közrehatás, a másodfokú ítélet indokolása okszerűtlen és ezzel eltért a másodfokú bíróság a Kúria Pfv.21.253/2010/4. és Pfv.20.064/2019/4. számú határozataitól. Kifogásolta továbbá a felperes, hogy a másodfokú bíróság az ő terhére róta fel a faktorálással érintett ügylet ellenőrzésének hiányát, holott – állítása szerint – a Kúria kifejtette határozataiban, hogy nem eredményez önhibát, ha a károsult egy pontig bízik a másik fél helyes magatartásában. Ezzel összefüggésben hivatkozott a Kúria Pfv.20.143/2010/7. számú határozatára. Hivatkozott a Gfv.30.315/2023/10. számú Kúriai határozatra is, amelyben rögzítette a Kúria, hogy a faktortól nem volt elvárható az okiratok tartalmának ellenőrzése.

[44] A felperes engedélyezés iránti kérelme 1.3. alpontjában hivatkozott a Kúria Gfv.30.315/2025/10. számú határozatára, amelyben a Kúria rögzítette, hogy az adós felszámolás alatt áll és a felszámolási eljárás nyilvános adatai alapján a követelés megtérülése a felszámolási eljárásban nem várható. Hivatkozott továbbá arra a felperes, hogy a Kúria megállapítását a felszámolási eljárás általa ismert adatai is alátámasztják. Felhívta a Kúria Pfv.21.332/2022/2. és Pfv.20.154/2022/8. számú határozatait. Állította, hogy e határozatokban a Kúria kifejtette, hogy a bizonyítékok szabad mérlegelésének vannak logikai és okszerűségi korlátai. Hivatkozott arra, hogy a felülvizsgálati eljárásban a bíróság mérlegelése felülbírálható, amennyiben az nyilvánvalóan helytelen, iratellenes, vagy kirívóan okszerűtlen következtetésen alapul. Állította, hogy a másodfokú bíróság megsértette ez utóbbi két határozatban megjelenő elveket, amikor a felperesi „önhiba” megállapítása során objektíve teljesíthetetlen elvárást támasztott a felperessel szemben. Állítása szerint okszerűtlen volt azt elvárnia a bíróságnak, hogy a felperes egy közös, harmadik fél által üzemeltetett raktárban az ömlesztett áru meglétét ellenőrizze.

[45] A felperes engedélyezés iránti kérelmének 2. pontjában a joggyakorlat továbbfejlesztése és egységének biztosítása okán is érvelt a felülvizsgálat megengedhetősége mellett. Felidézte, hogy a jogerős ítélet a kárenyhítési kötelezettségének elmulasztásaként a felperes terhére róta azt, hogy az adóssal szembeni felszámolási eljárásban nem jelentette be a perbeli faktorálási szerződésekből eredő követelését. Hivatkozott a Ptk. 6:525. § (1) bekezdésére és ennek értelmezése során előadta, hogy a kár enyhítésére alkalmatlan cselekmény elmaradása nem minősíthető a kárenyhítési kötelezettség felróható megszegésének. Hivatkozott a Kúria Pfv.20.700/2010/9. és Pfv.21.269/2016/4. számú határozataira, melyekben akként foglalt állást a Kúria, hogy államigazgatási/bírói jogkörben okozott kártérítési igény érvényesítése során az azt érvényesítő felet terheli a rendes jogorvoslat igénybevételének kötelezettsége, de ez a kötelezettség nem öncélú, hanem csak akkor releváns, ha a jogorvoslat alkalmas lehetett volna a kár elhárítására, vagy mérséklésére. Párhuzamot vont ezen állásfoglalás és a felszámolási eljárásban érvényesíthető hitelezői igénybejelentés között, állítva, hogy: „[a bejelentett hitelezői igény] formális előfeltétel, de csak addig értelmezhető, amíg reális hatása lehet a károsult vagyoni helyzetére”. Véleménye szerint a Kúriának abban a kérdésben kellene állást foglalnia, hogy a károsult kárenyhítési kötelezettsége során szükséges-e többletköltséggel járó formai aktus megtétele, ha nincs annak reális esélye, hogy az a kárt érdemben enyhítse. Hivatkozott továbbá – az azt meghozó bíróság megjelölése nélkül – a Pf.20.296/2009/4. számú eseti döntésre, amely alapján – álláspontja szerint – az alperesnek kellett volna bizonyítania azt, hogy a hitelezői igény érvényesítése reális megtérülést eredményezett volna.

[46] A felperes engedélyezés iránti kérelme 3. pontjában a Pp. 409. § (1) bekezdés *b)* pontja alapján kérte a felülvizsgálat engedélyezését. Ehhez fűződően jogkérdésként írta körül, hogy elfogadható-e az, hogy „a kárt közvetlenül okozó, aktív, okirati úton megtévesztő fél felróhatóságát mindössze 25%, míg a jóhiszeműen okiratokra támaszkodó finanszírozó féltételezett ellenőrzési hiányosságait 75% arányú közrehatásként értékeli”. Állítása szerint a nemzetközi tendenciával is ellentétes lenne az a bírósági gyakorlat, amely a károsult önhibáját úgy értékeli, hogy az a kárt okozó fél felelősségét a tényleges okozati és felróhatósági súlyához képest aránytalanul csökkenti. E gyakorlat elfogadása a deliktuális felelősség prevenciós funkcióját üresítené ki. Állította, hogy a faktoring szolgáltatások és a vállalati finanszírozások alapját a teljes bizonyító erejű magánokiratokba foglalt teljesítési nyilatkozatok és tartozáselismerések jelentik, amelyekben bízva vállalnak előzetesen kockázatot a pénzintézetek. Ha az a gyakorlat alakulna ki, hogy a több fél megtévesztésére szolgáló okiratokat aláíró fél csak 25%-os mértékű kárfelelősséggel tartozik, a faktoring-intézmény okirati biztonsága sérülne rendszerszinten. Emiatt van – a felperes állítása szerint – társadalmi jelentősége a felvetett jogkérdése vizsgálatának.

[47] Az alperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős határozat hatályon kívül helyezését és a felperes másodlagos és harmadlagos kereseti kérelmeit elutasító új határozat meghozatalát kérte. Kérelméhez felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet is csatolt.

[48] Az alperes utóbbi kérelmét elsőként a Pp. 409. § (1) bekezdés *a)* pontjának első fordulatra, a joggyakorlat egységének biztosítására alapította. Ehhez fűzött indokai között felidézte perbeli védekezését, amely azon alapult, hogy a teljesítési igazolást azért állította ki, a tartozáselismerő nyilatkozatot azért tette meg, mert őt az adós az áru későbbi időpontban történő kiszállítása kapcsán megtévesztette. Ehhez fűződően jogkérdésként vetette fel, hogy a megtévesztés hatására elkövetett magatartás jogellenes károkozásnak minősíthető-e, vagy az akarathiba fennállása a Ptk. 6:519. § szerinti felróhatóságot kizárja-e? Jogkérdésként vetette fel azt is, hogy a megtévesztés hatására elkövetett magatartás esetén a kárhoz vezető

magatartásnak a megtévesztett személy vagy az őt szándékosan megtévesztő személy cselekménye minősül-e? További jogkérdésként felvetette azt is, hogy amennyiben a faktor kára abból ered, hogy a faktoráló a visszafizetési kötelezettségének nem tesz eleget, úgy a kár bekövetkezése a faktorálási összeg folyósításával, vagy a visszafizetési kötelezettség esedékességének elmulasztásával következik-e be? Végül jogkérdésként fogalmazta meg azt is: elvárható volt-e az alperestől annak előrelátása, hogy a faktoráló adós a faktoring szerződés megszegésével nem fogja visszafizetni a faktorálási összeget a faktorcégnak? E kérdésekkel összefüggésben hivatkozott a Kecskeméti Törvényszék 6.Gf.20.801/2023/7. számú és a Pécsi Ítéltábla Gf.V.40.016/2023/11. számú határozataira azt állítva, hogy e kérdésekben egymástól eltérően foglaltak állást.

[49] Az alperes az engedélyezés okaként hivatkozott továbbá a 409. § (3) bekezdésére (a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérésre). Ezen engedélyezési okhoz fűződően fogalmazta meg jogkérdésként azt, hogy ha a faktoráló a faktorálási szerződésből eredő visszafizetési kötelezettségének nem tesz eleget, a kár bekövetkezte a faktorálási összeg folyósításával, vagy a visszafizetési kötelezettség esedékességének elmulasztásával következik be, illetve azt, hogy mennyiben volt előrelátható az alperestől, hogy a faktoráló a faktoring szerződés megszegésével, nem fogja visszafizetni a faktorálási összeget? E kérdésekhez kapcsolódóan hivatkozott az alperes a Kúria Pfv.21.045/2023/8. számú közzétett határozatára.

A Kúria döntése és jogi indokai

[50] Mind a felperes, mind az alperes engedélyezés iránti kérelme megalapozatlan.

[51] A Kúria mindenekelőtt utal arra, hogy a Pp. 2026. január 1-jétől hatályos 407. § *e)* pontja értelmében nincs helye felülvizsgálatnak – a 406. § (3) bekezdés *a)* és *b)* pontjában foglalt kivétellel – a másodfokú bíróság ítélete ellen, ezért mind a felperesnek, mind az alperesnek a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet kellett előterjeszteniük, amely kötelezettségüknek eleget tettek.

[52] A kérelemhez kötöttség perjogi szabályából következően [Pp. 2. § (2) bekezdés] a Kúria a felülvizsgálatot kizárólag a fél által megjelölt okból engedélyezheti. Erre figyelemmel a felperes által előterjesztett felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet abból a szempontból kellett vizsgálni, hogy az abban előadottakra figyelemmel az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés miatt, a joggyakorlat egységének vagy továbbfejlesztése, illetve a felvetett jogkérdés különleges súlya vagy társadalmi jelentősége miatt indokolt-e. Az alperes engedélyezés iránti kérelmét pedig a Kúria közzétett határozattól eltérés vizsgálatával, valamint a jogegység biztosításának szükségessége szempontjából kellett elbírálni.

[53] A Pp. 409. § (3) bekezdése szerint, ha a felülvizsgálatnak a 407. § *e)* vagy *f)* pontja alapján nincs helye, de az ítélet a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben eltér, a Kúria engedélyezi a felülvizsgálatot. E kötelező előírásra tekintettel a Kúria a felperes engedélyezés iránti kérelmét elsőként ebben a körben vizsgálta.

[54] A Kúria mindenekelőtt utal arra, hogy a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelemnek a 2026. január 1-től hatályos szabályozás szerint is kötelező tartalmi eleme az elvi jelentőségű jogkérdés megjelölése. A Kúria a felülvizsgálatot csak és kizárólag akkor engedélyezheti, ha az ügyben olyan elvi jelentőségű jogkérdés merült fel, amelyben – a fél által megjelölt engedélyezési okra tekintettel – indokolt állást foglalnia. A felülvizsgálati

kérelem és az ahhoz kapcsolódó engedélyezés iránti kérelem közötti tartalmi összefüggés követelményére (Pfv.VI.20.764/2020/3., szerkesztett formában megjelent: BH2020. 366.) tekintettel pedig az ügyben felmerültek – értelemszerűen – kizárólag a felülvizsgálati kérelemmel támadott jogerős határozat által érintett jogkérdés minősülhet; olyan jogkérdésben, amely a jogerős határozatnak nem volt tárgya, a felülvizsgálat nem engedélyezhető (Kúria Pfv.II.20.232/2024/2.). Ezért – többek között – a Pp. 409. § (3) bekezdésére hivatkozással előterjesztett felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelemnek is nélkülözhetetlen tartalmi eleme a jogértelmezést igénylő elvi jelentőségű jogkérdés megfogalmazása. Elvi jelentőségűnek pedig az a jogkérdés minősül, amely egy jogszabály rendelkezésének értelmezésével, az alkalmazandó norma alapvető tartalmával és az ahhoz kapcsolódó esetleges jogkövetkezményekkel függ össze [pl. Kúria Pfv.V.21.323/2022/2., Pfv.V.20.492/2023/2., Pfv.IV.20.775/2023/2., Pfv.V.20.927/2023/2., Gfv.V.30.416/2023/2.].

[55] Emellett a kérelemben meg kell jelölni a Kúria közzétett határozatát és annak azt a részét, amelytől a felülvizsgálati kérelemmel támadott ítéleti rendelkezés jogkérdésben eltér. A Pp. 409. § (3) bekezdése alapján ugyanis a felülvizsgálat engedélyezésének akkor van helye, ha a jogerős ítélet a Kúria által meghozott, a Bírósági Határozatok Gyűjteményében (a továbbiakban: BHGY) 2012. január 1-je után közzétett eseti határozatban kifejtettektől eltérő jogértelmezésen alapul. A félnek tehát egyértelműen azonosítható módon – az eltéréssel érintett határozatok ügyszámának pontos feltüntetésével – meg kell jelölnie, hogy a jogerős határozat álláspontja szerint melyik közzétett döntéstől tér el (Kúria Pfv.II.20.782/2022/3., Pfv.V.20.968/2022/2.). Az eltérés megjelölésének konkrétan kell lennie, pontos jogértelmezésre vonatkozó álláspontnak kell ütköznie pontos jogértelmezésre vonatkozó állásponttal. Az engedélyezést kérő félnek ki kell munkálnia, hogy a támadott határozatot hozó bíróság konkrétan melyik jogszabályi rendelkezésre vonatkozó, mely jogértelmezést, hol nem tartotta be, a felülvizsgálati kérelemmel támadott határozat hol tért el jogkérdésben a Kúria közzétett jogértelmezésétől (Kúria Gfv.V.30.503/2022/2.)

[56] A fenti két kötelező tartalmi elem megléte (vagyis az eltéréssel érintett határozatok és az ügyben felmerült elvi jelentőségű jogkérdés megjelölése) azért is elengedhetetlen követelmény, mert a kérelemhez kötöttségnek a Pp. 2. § (2) bekezdése szerinti elve az engedélyezési kérelem vizsgálata során is érvényesül: a Kúriának az engedélyezés iránti kérelem tartalmát is akként kell vizsgálnia, ahogy azt a kérelmező előterjesztette kérelmében. A felperes által felvetett jogkérdéseket az azokhoz fűzött engedélyezési okok, és az azzal kapcsolatban előadott indokolás figyelembevételével vizsgálhatta. Ebből fakadóan a Kúria a felperes engedélyezési kérelmének arab számokkal jelölt egyes pontjaiban előadott indokokat egymástól elkülönülten vizsgálta, abból a szempontból, hogy a felülvizsgálat engedélyezését megalapozzák-e, vagy sem.

[57] A felperes az engedélyezés iránti kérelme 1. pontjában a felülvizsgálatot a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés miatt kérte engedélyezni. A kérelme 1.2. pontjában – többek között – hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla Pf.22.150/2010/3. számú határozatára, a Kúria Pfv.22.016/2009/5., Pfv.21.253/2010/4. és Pfv.20.143/2010/7. számú határozataira. E határozatokat azonban az engedélyezés során nem vehette figyelembe a Kúria, figyelemmel arra, hogy azokat 2012. január 1-jét megelőzően hozták, illetve a Fővárosi Ítéltábla határozata a Pp. 409. § (3) bekezdése szerinti engedélyezési okkal összefüggésben szóba sem jöhet.

[58] A felperes engedélyezési kérelmének 1.1.1. pontjában hivatkozott a Kúria Gfv.30.119/2023/9. számú határozatára, és abból kiemelte, hogy a tartozást elismerő nyilatkozata miatt az alperesnek kellett volna bizonyítania a tartozása hiányát. Az engedélyezési kérelem 1.1.2. pontjában a Kúria Gfv.30.312/2024/5. számú határozatából – további magyarázat nélkül – azt emelte ki, hogy az érvényes joglemondó nyilatkozat kizárta

annak vizsgálatát: a szerződést teljesítették-e vagy sem. A felperes nem adta annak bővebb magyarázatát, hogy a hivatkozott határozatokból kiemelt nyilatkozatok milyen összefüggésben állnak a felülvizsgálati kérelemmel támadott jogerős határozat által felvetett jogkérdéssel. Az azonban megállapítható volt, hogy a perbelihez hasonló szerződéses konstrukcióhoz (faktorálási szerződésen alapuló engedményezéshez) fűződő nyilatkozatok vitatása (jelen esetben vitathatatlansága) állt e kiemelésekben. A hivatkozott két határozat azonban mégsem lehetett alapja a felülvizsgálat engedélyezésének a következők miatt.

[59] Tekintetbe kell venni, hogy az elbírálandó jogkérdés megítélése szempontjából annak ellenére sem feltétlenül összevethetőek az ügyek egymással, hogy a jogvita alapjául szolgáló jogviszonyok és az azokból fakadó vitás kérdések – a mellékes történeti adatokat leszámítva – azonosak vagy nagy mértékben hasonlóak. Eltérőek lehetnek ugyanis a Kúria döntését behatároló peradatok, jognyilatkozatok, bírósági határozatok és azok indokolásai. Amennyiben a felülvizsgálati eljárásban érdemben vizsgálható kérelmek és az azokat megalapozó pertörténet nem ad alapot a jogerős ítélettől eltérő tényállás megállapítására, a Kúria az érdemi döntését az általa nem érinthető ténymegállapítások figyelembevételével hozhatja csak meg. E döntést behatárolják a peres feleknek a per folyamán megtett, valamint a felülvizsgálati eljárásban figyelembe vehető nyilatkozatai, jogállításai, kérelmei is. Eltérőek a hasonló ügyekben hozott első-, illetve másodfokú ítéletek, azok indokai is, ennek megfelelően a jogerős ítéleteket támadó felülvizsgálati kérelmek és azok indokai is. Mindezek a különbségek pedig a Kúria elé került – a K A Kft. kereskedelmi tevékenységéből fakadó – sok tekintetben hasonlóan tűnő jogvitákban is – sajnálatos módon, de a perrendi korlátokból fakadóan – egymástól eltérő felülvizsgálati döntésekre vezettek és vezethetnek.

[60] A Kúria a Gfv.30.119/2023/9 számú határozatát azzal indokolta, hogy „a perben rendelkezésre álló bizonyítékok bár nem egybehangzóak, azonban jelentősebb mértékben abba az irányba mutatnak, hogy az adós teljesítése megtörtént, miként ezt az elsőfokú bíróság ítélete tartalmazta, és amelyre vonatkozó ténymegállapítást a jogerős ítélet is helyesnek minősítette. A teljesítés hiányát az alperes az ítéleti bizonyossághoz szükséges szinten nem tudta bizonyítani, ezért a másodfokú bíróság bizonyítékértékelési tevékenysége okszerűtlen volt, így sérült a Pp. 279. § (1) bekezdése.” {Indokolás [66] bekezdése}. Az ítélettel elbírált jogkérdés tehát valójában nem az volt, hogy a tartozáselismerés megfordítja-e a bizonyítási terhet, hanem az, hogy a tartozáselismerő nyilatkozatnak a per egyéb bizonyítékai mellett milyen bizonyító értéket kell tulajdonítani. Egyébként a felülvizsgálati kérelemmel támadott jogerős ítélet sem tartalmaz olyan jogértelmezést, amely szerint a tartozáselismerés ne fordítaná meg a bizonyítási terhet. Az pedig, hogy a tartozáselismerést tartalmazó okirati bizonyítéknak a peradatok összességében mi a bizonyító értéke, a per érdemi elbírálására, tehát adott esetben a felülvizsgálati kérelem érdemi vizsgálatára tartozó kérdés, ami már kívül esik a felülvizsgálati engedélyezésének vizsgálati keretein.

[61] A Kúria a Gfv.III.30.312/2024/5. számú ítéletében a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelemben idézett szöveget („A joglemondó nyilatkozat érvényessége azonban kizárta az ügyben annak figyelembevételét az engedményes III. rendű alperessel szemben, hogy az engedményező I. rendű alperes a szerződést teljesítette-e.”) valóban „rögzítette”, csak éppen az elsőfokú bíróság fellebbezéssel nem támadott jogi következtetéseként {indokolás [15] bekezdése}, és nem a Kúria érdemi döntésének jogi indokaiként. Fellebbezéssel nem támadott jogi következtetésként erre a jogkérdésre nem is terjedt ki a kúriai határozat, amelynek elvi tartalma – az előbbihez hasonlóan – a következő volt: „Nem vizsgálhatja felül a Kúria a másodfokon eljáró bíróság bizonyítékértékelő munkáját, ha az nem iratellenes, illetve nem nyilvánvalóan okszerűtlen következtetés eredménye”.

[62] Az előzőekből következően a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem 1.1. pontjában megjelölt kúriai határozatok az elbírálni kért – egyébként konkrétan meg sem

fogalmazott, csak következtetni engedett – jogkérdésben nem összevethetőek a felülvizsgálati kérelemmel támadott jogerős ítélet indokaival, felülvizsgálatra okot adó eltérés nem mutatkozik közöttük.

[63] A felperes engedélyezés iránti kérelmének 1.2 pontjában állította, hogy a másodfokú bíróság megsértette a Ptk. 6:525. § (1) és (2) bekezdése szerinti károsulti közrehatásra vonatkozó rendelkezéseket, ugyanis nem értékelte külön-külön a kármegelőzési és kárenyhítési kötelezettség megszegését, nem állapította meg, hogy azok egyenként milyen mértékben járultak hozzá a kár bekövetkezéséhez és hogy e kötelezettségszegések milyen mértékben róhatóak fel a felperesnek. Nem fogalmazott meg olyan jogkérdést, amelyben a támadott jogerős ítélet eltért volna a hivatkozott kúriai határozatoktól. Állította, hogy a Kúria határozatai alapján a kármegosztás arányát konkrét, okszerűen kapcsolódó körülményekhez mérten kellett volna megállapítani. E hivatkozása alátámasztásaként hívta fel a Kúria Pfv.20.058/2018/5. számú határozatát. E határozatában a Kúria egy közlekedési balesetből fakadó kártérítés iránti perben akként foglalt állást, hogy nem volt olyan magatartásbeli különbség megállapítható, amely a felróhatóság mértéke arányánál valamelyik fél javára értékelhető lett volna. E hivatkozott ügyben azonban a Kúria a felróhatóság mértékét a két fél magatartása relációjában állapította meg. A felperes kárelhárítási kötelezettség megszegésének megállapítása mellett nem volt tárgya az eljárásnak kármegelőzési, vagy kárenyhítési kötelezettség megszegésének külön-külön értékelése. E lényeges tényállásbeli különbség miatt pedig nem is vethető össze a jelen eljárásban támadott jogerős ítélettel és így a felülvizsgálat engedélyezésének alapját sem képezheti.

[64] A fenti indokok mentén hivatkozott a felperes a Kúria Pfv.20.455/2016/5. számú határozatára is, amelynek tárgya a per alperesének állandó megbízási jogviszony keretében foglalkoztatott függő biztosításközvetítője által okozott kár megtérítése volt. E határozatban a Kúria a per felperesének kárenyhítési kötelezettségszegését állapította meg és ebből fakadóan határozta meg a kármegosztás mértékét. E határozat sem alkalmas a felperes által célzott összevetésre, mivel nem része a kármegelőzési, vagy a kárelhárítási kötelezettség mértékének külön-külön történő megállapítása.

[65] Állította a felperes, hogy mivel a jogerős ítélet nem kapcsolja „konkrétan meghatározható kárrészekhez” a felek közötti 75-25%-os kármegosztási arányt, nem állapítható meg az sem, hogy miként határozta meg a másodfokú bíróság a felperes felróhatóságának 75%-os mértékét. Állította továbbá, hogy emiatt a bíróság mérlegelése okszerűtlen és így összeegyeztethetetlen a Kúria Pfv.20.064/2019/4. számú határozatával. Nem jelölte viszont meg, hogy a jogerős ítélet e referenciahatározat indokolásának mely részével nem egyeztethető össze, csupán közölte a határozat számát anélkül, hogy azzal egyébként érdemben foglalkozott volna. Ebben a határozatában a Kúria a per III. rendű felperesének születése során kialakult maradandó egészségromlása miatt indult kártérítés iránti eljárásban foglalt akként állást, hogy a vagyoni kártérítési igények egyes jogcímeinek összevonása nem kifogásolható, ha azok tartalmilag és logikailag összetartozóak, ugyanis a felülvizsgálati szakban a per I. rendű felperese azzal támadta a jogerős ítéletet, hogy az ápolás-gondozás és a háztartási kisegítés jogcímeiken járó járadékot külön bontva kellett volna az eljáró bíróságoknak megállapítaniuk. E referenciahatározat és a jelen eljárásban támadott jogerős ítélet összevetése fel sem merülhet. A referenciahatározatban nincs szó a felróható károsulti közrehatás megállapításáról, míg a jogerős határozat vitatásának éppen az képezte az alapját, hogy a másodfokú bíróság kármegosztást alkalmazott. Ennek az eljárásnak egyetlen kárelemből fakadó igény képezi a tárgyát, míg a referencia határozatban többféle kérelem megtérítését igényelték a per felperesei. Ebből következően a hivatkozott Pfv.20.064/2019/4. számú határozatra alapítottan sem megalapozott a felperes engedélyezés iránti kérelme.

[66] A felperes a Ptk. 6:587. §-ában foglalt szabályhoz fűződően kifejtette, hogy az nem eredményez önhibát, ha a károsult egy pontig bízik a másik fél helyes magatartásában. Ennek alátámasztásaként hivatkozott a Kúria Gfv.30.315/2023/10. számú ítéletére, amelynek tárgya a jelen perbelivel szinte azonos faktorálási ügyletből fakadó követelés volt. A hivatkozott referenciahatározatból emelte ki a felperes, hogy a faktornak alapos oka volt feltételezni az adós és az alperes között a valóságban is létrejött az adásvételi ügylet és az adós részéről a teljesítés megtörténtét. Kiemelte továbbá azt, hogy a faktor önhibájának hiánya megállapítható volt, mivel a faktoring keretszerződésben rögzített feltételeknek megfelelő dokumentumok birtokában nem volt tőle elvárható az okiratok tartalmi valódiságának egyéb módon való ellenőrzése is, illetve azt is, hogy a faktornak nem volt kötelezettsége a készlet tényleges ellenőrzése, mivel alappal bízhatott a vevő nyilatkozataiban. Állította, hogy mivel a másodfokú bíróság mindezek ellenkezőjét róta fel a felperesnek ítéletében, valójában eltért a Kúria által rögzített jogelvektől. A felperes állítása azonban a felülvizsgálat megengedhetősége szempontjából vizsgálva nem alapos. A Pp. 409. § (3) bekezdésére hivatkozás esetén a Kúria a felülvizsgálatot, akkor engedélyezi, ha a jogerős ítéletet hozó bíróság valamely, az egyedi ügyön túlmutató, elvi jelentőségű jogkérdés megválaszolása során tér el a Kúria már közzétett állásponttól. Elvi jelentőségű jogkérdésnek minősül minden olyan jogkérdés, amely egy jogszabály rendelkezésének értelmezésével, az alkalmazandó norma alapvető tartalmával és az ahhoz kapcsolódó esetleges jogkövetkezményekkel függ össze (Kúria Pfv.20.675/2022/2., Pfv.21.323/2022/2. – BH2023. 71.) A felperes azonban Gfv.30.315/2023/10. számú határozatból az ügyben felmerült egyes jogi tényeket emelte ki. A hivatkozott ügyben megállapított, és – külön vitatás hiányában – ekként a felülvizsgálat alapjául szolgáló tények összessége nem volt azonos e perbelivel, nem terjedt ki azokra a ténybeli részletekre, amelyekből ebben a perben a másodfokú bíróság a felperes károsulti önhibájára és annak mértékére következtetett. A tényállás felderítettségének jelentős különbözősége miatt ez a kúriai határozat sem volt összevethető a másodfokú bíróság érdemi döntésével.

[67] A felperes engedélyezés iránti kérelmének 1.3. pontjában állította, hogy a másodfokú bíróság teljesíthetetlen elvárást támasztott a felperessel szemben, amikor a kárenyhítési kötelezettség elmulasztásaként róta fel neki, hogy az adóssal szembeni felszámolási eljárásban nem jelentette be hitelezői igényként a perbeli követelését. Állította, hogy a felszámolási eljárásban bejelentett hitelezői igények összege meghaladja a 9,4 milliárd forintot, és ezzel szemben pedig a 7,7 millió forint fellelt vagyon áll, vagyis objektíve lehetetlen volt a másodfokú bíróság által elvárt kárenyhítési kötelezettségnek megfelelnie a felperesnek. Ezen állításaihoz kapcsolódóan felhívta a Kúria Pfv.21.332/2022/2. és Pfv.20.154/2022/8. számú határozatait, állítva, hogy a jogerős ítélet eltér az abban foglalt jogelvektől, ugyanis e határozatok szerint a mérlegelési tevékenység felülbírálható, ha a bíróság meggyőződése nyilvánvalóan helytelen, iratellenes vagy kirívóan okszerűtlen következtetésen alapul, a másodfokú bíróság viszont megsértette ezeket e jogelveket, amikor a felperessel szemben objektíve teljesíthetetlen elvárást támasztott. A Kúria a Pfv.21.332/2022/2. számú határozatában azt fejtette ki, hogy olyan jogkérdés vonatkozásában, amely az érdemi felülvizsgálat tárgyát nem képezi, a felülvizsgálat sem engedélyezhető, továbbá azt, hogy a bizonyítékértékelés keretében megítélhető kérdés a felülvizsgálat engedélyezése körében nem volt vizsgálható. E határozatban a kárenyhítési kötelezettségről még csak érintőlegesen sem volt szó. A Pfv.20.154/2022/8. számú határozatban a Kúria a pihenéshez, hétvégi és éjszakai nyugalomhoz, valamint az egészséges és zavartalan környezethez fűződő személyiségi jog sérelme miatt sérelemdíj iránt indult eljárásban a szakértői vélemény aggályossága és aggálymentessége, valamint annak bizonyító ereje kapcsán foglalt állást. A kárenyhítési kötelezettséghez fűződő jogkérdést egyáltalán nem

érintett a Kúria ebben a határozatában. Ebből következően fel sem merülhet, hogy a jelen eljárás tárgyát képező jogerős ítélet e referencia határozatokkal ellentétbe került volna.

[68] Az engedélyezés iránti kérelme 2. pontjában a felperes a joggyakorlat továbbfejlesztése és egységének biztosítása indokával érvelt a felülvizsgálat megengedhetősége mellett. A Pp. 410. § (2) bekezdése *ca)* alapján a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelemben meg kell jelölni azokat az engedélyezést megalapozó okokat, amelyek a joggyakorlat egységének biztosítása, vagy továbbfejlesztése érdekében indokolják a felülvizsgálatot. A Kúria a joggyakorlat egységének biztosítása érdekében a felülvizsgálatot akkor engedélyezi, ha a jogerős ítélet által felvetett jogkérdésben a Kúria jogegységi határozatában, vagy közzétett határozatában még nem foglalt állást, továbbá ezen jogkérdés megítélésében a bírói gyakorlat nem egységes. Ha a fél a joggyakorlat továbbfejlesztésének indokával kéri a felülvizsgálat engedélyezését, akkor kérelmében azokat az indokokat kell előadnia, amelyek miatt az egyébként egységes joggyakorlat meghaladása, továbbfejlesztése indokolt. Ha a fél e két engedélyezési ok egyikére vagy másikára hivatkozik, az engedélyezés iránti kérelmében be kell mutatnia az állításait alátámasztó joggyakorlatot. Ebből következően az egység megőrzéséhez fűződően másodfokon jogerőre emelkedett és azonos jogkérdésben ellentétes álláspontot elfoglaló, legalább két határozatra kell hivatkoznia, a joggyakorlatot továbbfejlesztő indokai mellett pedig olyan határozatokra, amelyek ugyanabban a jogkérdésben azonosan foglalnak állást. Mindkét esetben egyértelműen azonosítható módon – legalább a határozatot hozó bíróság nevének és a határozat számának feltüntetésével – kell megjelölnie a határozatokat (Kúria Pfv.I.20.328/2020/3.; Pfv.V.20.826/2021/2., Gfv.VI.30.286/2024/2., valamint Kúria Pfv.VI.20.185/2024/2., Pfv.VII.20.946/2023/2.)

[69] Mindezekből fakadóan a felperes engedélyezés iránti kérelmének Pp. 409. § (2) bekezdés *a)* pontjára történő hivatkozása két okból sem teszi lehetővé a felülvizsgálat engedélyezését. A felperes ugyanis nem tett különbséget a két, egymással ellentétes engedélyezési ok között, emiatt kérelmének 2. pontjában felsorolt érvei oly mértékben ellentmondásosak, hogy azok alapján a felülvizsgálat nem engedélyezhető. Továbbá, mivel másodfokon meghozott döntések során kell bemutatnia a félnek a joggyakorlat széttöredezetttségét, vagy éppen meghaladni szándékozott egységét a hivatkozott Pfv.21.269/2016/4. számú kúriai határozat nem vehető figyelembe. Nem volt figyelembe vehető az azt meghozó bíróság megjelölése nélkül a Pf.20.296/2009/4. számú határozat sem, mert az nem volt beazonosítható. Hivatkozott a felperes a Pfv.20.700/2010/9. sorszámu Legfelsőbb Bírósági határozatra is, amelynek indokolása a kereset előterjeszhetőségének feltételeivel, a bizonyítási indítvány elmulasztásának perjogi következményeivel, az államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt kezdeményezett perben a bizonyítási feladatok felek közötti megosztásának kérdésével foglalkozott. Az ítélet indokai között nem lelhető fel olyan indok, amely érintené a felperes kérelmének ebben a részében jogkérdésként megfogalmazott problémakört, nevezetesen „hogyan megállapítható-e a kárenyhítési kötelezettség felróható megszegése és a károsult terhére történő kármegosztás pusztán azon az alapon, hogy a károsult nem vett részt (a perbeli követelés tekintetében) egy nyilvánvalóan fedezetlen felszámolási eljárásban”. És nem lelhető fel a Legfelsőbb Bíróság indokai között az – a felperes által ekként állított – indok sem, hogy a rendes jogorvoslat igénybevételének kötelezettsége nem öncélú. Egyébként ez a határozat már csak azért sem alkalmas az összevetésre, mert államigazgatási jogkörben okozott kártérítési igény tárgyában született, amely típusú perben a megelőző alkalmas jogorvoslat igénybevételének elmulasztása igényérvényesítési akadály, nem pedig kárenyhítési kérdés. Így a felülvizsgálat engedélyezésére nem kerülhet sor a 2. pontban felsorolt érvek alapján sem.

[70] A felperes engedélyezési kérelme 3. pontjában a Pp. 409. § (1) bekezdés *b)* pont mindkét fordulatára hivatkozott. Ebben azt a kérdést tette fel a felperes, hogy elfogadható-e a 75-25%-os kármegosztás. Azon túl, hogy ennek a kérdésnek a megválaszolása lényegében az ügy érdemére vonatkozik, tehát a felülvizsgálati kérelem és nem az engedélyezés iránti kérelem elbírálásához tartozik, a felperes által előadott érvek valójában nem mutatnak túl az egyedi ügyön. Mind a különleges súly, mind a társadalmi jelentőség mint engedélyezést megalapozó okok kapcsán szükséges egy olyan jogkérdés megfogalmazása, amely az elvi jelentőségénél fogva mutat túl az adott ügyön (Kúria Pfv.20.730/2024/11.). Attól sem különleges súlyúvá, sem társadalmilag jelentőssé nem válik egy jogkérdés, hogy a félnek több peres ügyében is felmerül(het). Sem a felperest érintő pénzbeli kitettség nem avatja különleges súlyúvá, sem a peres ügyeinek száma nem teszi társadalmi jelentőségűvé az általa felvetett jogkérdést. Továbbá abban a kérdésben, hogy elfogadható-e a 75-25%-os kármegosztás, nem jelenik meg az a jogszabály értelmezés, alapvető normatartalom, amely során a Kúriának állást kellene foglalnia. Elvi jelentőség hiányában pedig az engedélyezés iránti kérelem sem lehet megalapozott.

[71] Mindezekre tekintettel a Kúria a felperes engedélyezés iránti kérelmét nem találta megalapozottnak.

[72] A felperes mellett az alperes is kérte a felülvizsgálat engedélyezését. Eziránti kérelmét, az azt tartalmazó beadvány IV. pontjában a Pp. 409. § (1) bekezdés *a)* pont első fordulatára – a joggyakorlat egységének biztosítására – alapozta. Ehhez az engedélyezési okhoz fűződően négy jogkérdést fogalmazott meg. Elsőként azt, hogy a megtévesztés hatására elkövetett magatartás jogellenes károkozásnak minősíthető-e, vagy az akarathiba fennállása a Ptk. 6:519. § szerinti felróhatóságot kizárja-e? Másodikként azt, hogy a megtévesztés hatására elkövetett magatartás esetén a kárhoz vezető magatartásnak a megtévesztett személy vagy az őt szándékosan megtévesztő személy cselekménye minősül-e? Harmadikként azt, hogy amennyiben a faktor kára abból ered, hogy a faktoráló a visszafizetési kötelezettségének nem tesz eleget, úgy a kár bekövetkezése a faktorálási összeg folyósításával, vagy a visszafizetési kötelezettség esedékességének elmulasztásával következik-e be? Negyedikként pedig azt, hogy elvárható volt-e az alperestől annak előrelátása, hogy a faktoráló adós a faktoring szerződés megszegésével nem fogja visszafizetni a faktorálási összeget a faktorcégnek? E jogkérdések közül az első két jogkérdés lényegében ugyanannak a kérdésnek a kétféle módon történő megfogalmazása, amelyek lényege az, hogy felróható, jogellenes-e a vevő magatartása, melyet megtévesztés hatására tesz és amellyel így a faktor cégnek kárt okoz?

[73] Hivatkozott az alperes ezen engedélyezési okkal összefüggésben a Kecskeméti Törvényszék 6.Gf.20.801/2023/7. sorszámú másodfokon jogerőre emelkedett ítéletére. Abból kiemelte, hogy az ítélet szerint – amely a jelen perbelihez hasonló tényállás és kereseti kérelmek elbírálása kapcsán született – a vevő alperes szállítólevelet aláíró magatartása és írásban rögzített tartozáselismerő nyilatkozat megtétele – az őt ért megtévesztés hatására – nem volt jogellenes magatartás, az a Ptk. 6:519. § szerint felelősséget nem alapozza meg. Valamint kiemelte azt is, hogy a Ptk. 6:587. §-ára – az utaló magatartásra – alapított kereseti kérelmet sem látta a másodfokú bíróság megalapozottnak, mivel a vevő/alperes megtévesztés hatására tette meg nyilatkozatait, ezzel pedig a vevő szándékossága, mint az egyik konjunktív feltétel nem volt megállapítható. Hivatkozott továbbá az alperes a Pécsi Ítéltábla Gf.V.40.016/2023/11. számú ítéletére, amelyből pedig azt emelte ki, hogy a másodfokú bíróság éppen ellenkezőleg: felróhatónak és jogellenesnek minősítette egy a perbelihez és Kecskeméti Törvényszék ítéletében megjelenő ügyhöz hasonló eljárásban a vevő/alperes magatartását.

[74] A Kúria számos határozatában kifejtette, hogy a Pp. 409. § (1) bekezdés *a)* pont bármely fordulatra alapított engedélyezési ok kapcsán akkor engedélyezi a felülvizsgálatot, ha a jogerős ítélet olyan elvi jelentőségű jogkérdést vet fel, amellyel kapcsolatban a Kúria jogegységi határozatában vagy az általa a Bírósági Határozatok Gyűjteményében (a továbbiakban: BHGY) közzétett eseti határozatában még nem foglalt állást. A közzétett határozat fogalmát a Pp. 346. § (5) bekezdése, illetve a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (a továbbiakban: Bszi.) 32. § (1) bekezdés *b)* pontjára figyelemmel úgy kell értelmezni, hogy az alatt a BHGY-ban közzétett, 2012. január 1-je után meghozott határozatokat kell érteni [Kúria Pfv.20.329/2020/3., Pfv.20.511/2021/2.]. Az alperes által hivatkozott Kecskeméti Törvényszék 6.Gf.20.801/2023/7. számú határozata ellen, abban az eljárásban részes felperes felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő. Az ennek nyomán eljáró Kúria Gfv.30.430/2023/9. számú ítéletének [66] bekezdésében egyértelműen akként foglalt állást, hogy a vevő/alperes magatartását jogellenesnek minősítette. Az alperes által megjelölt első és második jogkérdésben így állást foglalt. Mivel pedig a Kúria ebben a két jogkérdésben már állást foglalt, a joggyakorlat egységének biztosítására hivatkozva a felülvizsgálat engedélyezésének feltétele sem áll fenn.

[75] Az alperes engedélyezés iránti kérelmében a joggyakorlat egységének megőrzéséhez fűződően további két jogkérdést is megfogalmazott, azonban nem arra irányuló az indokolása, hogy a hivatkozott referencia határozatok mennyiben és miként mutatnak szétartó bírói gyakorlatot e két kérdésben. Kérelme a felvetett harmadik és negyedik jogkérdés vonatkozásában hiányos így e körben a felülvizsgálat engedélyezésére szintén nem kerülhetett sor.

[76] Megjelölte az alperes a Pp. 409. § (3) bekezdését – a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérést – mint a felülvizsgálatot megengedő okot. Ehhez kapcsolódó jogkérdésként vetette fel, hogy a kár a faktorálási összeg folyósításával, vagy a visszafizetési kötelezettség elmulasztásával következik-e be, illetve azt a másik jogkérdést vetette fel, hogy ha a kár bekövetkezése az, hogy a faktoráló adós visszafizetési kötelezettségét elmulasztja, ezt mennyiben láthatta volna előre az alperes? Hivatkozott ezzel összefüggésben a Kúria Pfv.21.045/2023/8. számú ítéletére. E referencia határozatban a Kúria egy olyan esetet vizsgált, amelyben az ingatlan-nyilvántartásban szereplő, tulajdonosként feltüntetett személytől vásárolt lakóingatlant a felperes. Az ingatlan tényleges tulajdonosa azonban törlési pert indított, amelynek során az eljáró bíróság megállapította, hogy nem a tényleges tulajdonos adta el az ingatlant a felperesnek bűncselekményt megvalósítva, meghamisított adásvételi szerződés alapján. Az a személy pedig akinek a vételárat megfizette a felperes, a törlési pert követően nem fizette vissza a vételárat. Az alperes az engedélyezési kérelme indokaként a hivatkozott ügyben hozott másodfokú határozat indokainak a Kúria általi összefoglalását idézte, nem pedig a Kúria határozatának indokait vetette össze a felülvizsgálati kérelmével támadott jogerős határozat indokaival. Továbbá a tényállásban is olyan mérvű különbségek vannak a két határozat között, amelyek azok összevethetőségét kizárják, így pedig erre a referenciahatározatra hivatkozással a felülvizsgálat megengedhetőségére sem kerülhetett sor.

[77] Tekintettel arra, hogy sem felperes, sem az alperes engedélyezés iránti kérelmében nem jelölt meg olyan okot, amely az engedélyezés alapjául szolgálhatna, a Kúria a jogerős ítélet felülvizsgálatát a Pp. 411. § (1) és (2) bekezdése alapján megtagadta.

[78] A Kúria e végzést tárgyaláson kívül hozta meg.

[79] A végzés elleni felülvizsgálatot a Pp. 407. § (1) bekezdés *d)* pontja zárja ki.

Az alkalmazott jogszabályok és az alkalmazott joggyakorlat

[80] 2013. évi V. törvény 6:587. §; 2016. évi CXXX. törvény 409 § (1) a) és b) pont, 409. § (3) bekezdés, 411. § (1) bekezdés

A döntés elvi tartalma

[81] I. A felülvizsgálat nem engedélyezhető a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérésre hivatkozással, ha a hivatkozott referencia határozatok nem összevethetőek a támadott jogerős határozattal. II. A joggyakorlat egységének megőrzésére hivatkozással nem engedélyezhető a felülvizsgálat, amennyiben a fél olyan jogkérdésre hivatkozik, amelyben a Kúria már állást foglalt. III. A jogkérdés különleges súlyára és társadalmi jelentőségére hivatkozással nem engedélyezhető a felülvizsgálat, ha a fél olyan jogkérdést vet fel, amelynek nincsen az adott ügyön (illetőleg a felperes – nemzetgazdasági szempontból nem meghatározó – jogviszonyain) túlmutató elvi jelentősége.

Budapest, 2026. április 29.

Dr. Döme Attila s.k. a tanács elnöke, előadó Dr. Farkas Antónia s.k. bíró Dr. Madarász Anna s.k. bíró Dr. Simonné dr. Gombos Katalin s.k. bíró Dr. Tibold Ágnes s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő